A°. 1831. | N°. 49.

SURINAAMSCHE COURANT.

DINGSDAG, DEN 21 JUNIJ.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN den 23 April. De veldmaarschalk *Diebitsch* is den 4den dezer van de Weichsel opgebroken. Om den toevoer van levensmiddelen te naderen, trok de hoofdarmee op Luko aan, waar dezelve den 10den vereenigd was. De vijand rigtte zich naar Siedele, en viel aan de Muschawier in geslotene kolonnes den generaal *Rosen* aan. Het gevecht duurde tot 's avonds zeven uur, en de vijand moest ten laatste den aanval opgeven. Denzelfden dag trok het gros der Russische armee naar Siedele; dan de Polen namen den strijd niet aan, maar trokken in den nacht van den 10 op den 11den naar Kaluszijn en Seroczijn terug. De Russische voorhoede is hem dadelijk tot Mingozij gevolgd. — De generaal *Thieman* slaat het land tusschen de Weichsel, de de Wieprz en den grooten weg van Warschau gade. De generaal *Gerstenzweig* heeft Kock bezet, en de generaal *Ourgrumoff* moet Wengrow bezetten en gemeenschap houden met de regter flank van de Russische armee.

Op den linker zijde is de generaal *Sierawski* den 7den en 8sten April, met een korps van 6000 man, de Weichsel overgetrokken. Volgens de laatste berigten van den generaal *Creutz*, maakte hij zich gereed om den generaal *Dwernecki* aan te vallen, die naar de Weichsel scheen te willen terugtrekken.

FRANKFORT, den 26sten April. Volgens brieven uit Berlijn, zijn de berigten nopens de in Pruissen plaats hebbende krijgstoerustingen, welke sommige dagbladen medegedeeld hebben, overdreven en gaan dezelve niet verder dan de voorzigtigheid in den tegenwoordigen tijd gebiedt. Men gelooft meer en meer aan het behoud van den vrede, daar zich in Frankrijk eene orde van zaken begint te vestigen, met welke een opregte vrede mogelijk is, en de zaken van Belgie eerlang door middel van onderhandelingen schijnen te zullen afgedaan worden.

— Den 27sten, Men heeft heden geene couranten uit Dresden ontvangen. Volgens ingekomene brieven moet het aldaar treurig uitzien, en de opstand met nieuwe woede losgebarsten zijn. Het schijnt, dat de burgers versperringen gemaakt, sommige straten opgebroken en zich in gebouwen verschanst hebben.

RUSLAND.

PETERSBURG, den 16den April. De Petersburgsche courant behelst het volgende berigt nopens het gevecht met de Polen op den 31 Maart: » Op dien dag kwam plotselijk eene aanzienlijke magt van de muitelingen aanrukken; de voorhoede van den adjudant-generaal *Rosen*, onder bevel van den generaal *Geismar*, werd bij Milosna met onstuimigheid aangevallen en genoodzaakt om naar Dembewielkie terug te trekken, waar het 1ste echelon van het 6de korps infanterie zich bevond. Hier ontstond een hevig gevecht, dat meer dan vier uren lang duurde. De troepen van onze tegenstanders, de overmagt hebbende en aanhoudend door versche troepen versterkt wordende, drongen onze voorste detachementen met hevigheid terug, en daar de generaal *Rosen* de onmogelijkheid voorzag, om de genomene positie te behouden, trok hij, overeenkomstig zijne voor dit geval gegevene orders, naar Minsk terug, bij welke gelegenheid vier kanonnen, die men op de uittermate slechte wegen niet kon vervoeren, in de moerassen geworpen werden. Den 1sten April plaatste de generaal *Rosen* zich aan gene zijde van Kaluszijn, bij het riviertje Liwica, waar de overige gedeelten van zijn korps zich met hem vereenigen zouden. Zoodra de veldmaarschalk *Diebitsch* berigt van deze bewegingen ontving, besloot hij, den overtogt over de Weichsel voorcerst te staken, en op den vijand af te gaan.

POLEN.

WARSCHAU, den 21 sten April. De Warschausche Courier, meldt: » Men zegt, dat 18den bij Pultus een gevecht met een vijandelijk korps plaats gehad heeft; wij hebben nog geen officieel berigt over de bijzonderheden daarvan ontvangen, even min als over den strijd van den generaal *Sierawski* met eene zeer aanmerkelijke overmagt. Het Russische hoofdkwartier is nog te Siedele.»

— Brieven uit Warschau, van den 21sten April, melden over het bedoelde gevecht van den generaal *Sierawski* het volgende: Het korps van den generaal *Sierawski* heeft eene nederlaag geleden, waardoor hij genoodzaakt is geworden op den linker oever van de Weichsel terug te trekken. Nadat namelijk de genoemde generaal met 6000 man jonge troepen en 6 stukken geschut over de Weichsel gegaan was, stiet hij, op den weg naar Lublin, bij Wronow tusschen Opole en Belzyce, op het kops van den generaal *Witt*, aan hetwelk zich het overschot van het korps van den generaal *Creutz* had aangesloten. Te zamen waren dit 24,000 man met 30 stukken geschut. In plaats van zulk eenen ongelijken strijd te vermijden en terug te trekken, bleef de generaal *Sierawski* den ganschen dag van den 15den met den vijand handgemeen; doch moest ten laatste voor de overmagt wijken en naar Kazimierz terugtrekken. Den volgenden dag werd hij aldaar aangevallen en zag zich genoodzaakt om over de Weichsel terug te trekken, waardoor hij weder een verlies onderging, hetwelk hij had kunnen vermijden, als hij den overtogt in den nacht van den 17den op den 18den had bewerkstelligd. — Wij hebben geen enkel stuk geschut verloren, maar tellen over de 1200 dooden. Het officiele rapport van den generaal *Sierawski* over deze voorvallen is nog niet ontvangen; de nadere bijzonderheden daaromtrent ontbreken derhalve nog; intusschen is aan den generaal nieuwe versterking toegezonden.

— Z. M. de Keizer van Oostenrijk, heeft den Prins van *Metternich* de Hongaarsche orde van St. Stephanus in juweelen verleend, uit erkentelijkheid voor de goede diensten, onlangs weder bewezen, bij gelegenheid der genomene maatregelen ter herstelling van de rust in onderscheidene Italiaansche staten; maatregelen, welke alleen de verzekering van de volle onafhankelijkheid dezer staten en het behoud van den algemeenen vrede ten doel hadden.

MENGELWERK.

DANKBAARHEID EN ERKENTELIJKHEID OMTRENT WELDOENERS.

In den vorigen oorlog tusschen *Rusland* en *Turkije*, reed de Russische Luitenant P f u h l, daags na den slag bij *Chochim*, van eenige dragonders vergezeld, uit, om voeder voor de paarden te halen, wanneer hij uit een nabijliggend woud de stem van iemand hoorde, die bitter scheen te kermen. Hij liet twee zijner ruiters afzitten, ten einde te onderzoeken, of deze stem van vriend of vijand kwam; doch de dragonders, hij hunne kost ter plaatse, van waar het geluid kwam, in hevig gelach uitbarstende, besloot hij, met nog eenige manschappen te volgen, en zag nu eenen bejaarden Turkschen Jood, die een eerwaardig, eerlijk voorkomen had, en door eenige Russische ruiters gekwetst zijnde, zich, uit vrees, vooraan in het woud, in eene droogo gracht gepoogd had te verbergen, terwijl het verlies van bloed hem niet toeliet verder te komen. P f u h l, nadat hij het bespottelijk gelach zijner dragonders ernstig bestraft had, liet den Jood in zijne eigene tent brengen, volgde spoedig zelf, en werd door den ongelukkigen, nadat hij denzelven had laten verbinden en verzorgen, onder het storten van dankbare vreugdetranen, aldus aangesproken: « Mijnheer! « gij hebt veel aan mij gedaan: waarmede zal « ik u dit vergelden?" De edelmoedige krijgsman ontweek alle dankbetuigingen, voorzag den Jood van de noodige paspoorten, deed bij zijnen Regementstaf en andere Russische Officieren eene inzameling van penningen, en zond hem naar *Kameniek* in *Podolië*, ten einde aldaar zijne volkomene herstelling af te wachten.

Ondertusschen rukte het Russische leger dieper op Turksch grondgebied, en werd P f u h l, die zich altijd als een dapper krijgsman en beschermer der weerlooze onschuld onderscheidde, aanmerkelijk bevorderd, doch eens, waarschijnlijk uit nijd, bij eenen aanval des vijands, door eenen anderen Officier, aan zijn lot overgelaten, waardoor hij in weerwil van zijnen dapperen tegenstand, in Turksche handen viel. Hij werd naar *Adrianopel* gevoerd, en aldaar aan ABDUL-MELEK, eenen Christen, in *Sicilië* geboren, doch tot den Mahometaanschen Godsdienst overgegaan, die juist naar *Servië* reisde, als slaaf verkocht. ABDUL-MELEK, een rijk, maar hoogst wreedaardig en wellustig man, gaf onzen Luitenant, die zich door zijne kennis der Italiaansche taal en geschikte behandeling van paarden, bij hem noodzakelijk had weten te maken, in den aanvang het opzigt over zijnen stal en zijne tuinen. Toen echter een zijner liefste paarden, ofschoon buiten schuld van P f u h l, gestorven was, liet hij hem acht en veertig uren lang in eenen verschrikkelijken kerker opsluiten, en veroordeelde hem tot het moeijelijkste werk op het land.

Zoo gevoelde dan de ongelukkige P f u h l — wiens naam, als slaaf, thans I b r a h i m was — het harde van zijn lot in eene volle mate, en moest, bij den geringsten misslag, de wreedaardigste behandeling ondervinden, toen eene onverwachte gebeurtenis aan zijnen toestand eene andere wending gaf. Een jong meisje, de dochter van den Overste B., was in Turk-

zche handen gevallen, en in de magt van Abdul-Melek geraakt wiens wellustige aanzoeken zij standvastig had afgeweerd. Ontdekt hebbende, dat haar landgenoot zich mede in gevangenschap bevond, liet zij hem door eene vertrouwde slavin dringend verzoeken, al het mogelijke aan te wenden, om haar aan de magt van haren tiran te ontrukken. De vriendschapsband werd spoedig geknoopt, en beide hadden reeds tot de vlugt besloten, toen hun geheele plan door eenen slaaf, Hassan geheeten, wien men hun ontwerp had toevertrouwd, aan hunnen Heer ontdekt werd, waarvan het rampzalig gevolg was, dat zij beide, gekluisterd, zich in twee naast elkander liggende hokken zagen opgesloten. Acht dagen lang werd Ibrahim op het wreedste mishandeld; terwijl het luide geschrei van Natalia — dit was de naam van het meisje — hem deed vermoeden, dat haar toestand niet beter was. Eindelijk hoorde hij hare klaagstem niet meer, en dit vervulde zijne ziel met een verschrikkelijk voorgevoel omtrent haar lot, waarover hij zich nog te meer moest ontrusten, dewijl al de vragen, welke hij aan de slaven, die hem zijn eten bragten, deed, met een somber en naargeestig stilzwijgen werden beantwoord. Op zekeren dag, in zijnen kerker, in diepe droefgeestigheid verzonken zijnde, zonder dat eene enkele vertroostende gedachte hem konde opbeuren, trad zijn Heer, vergezeld van twee slaven, binnen denzelven, en gaf hem te kennen, dat hij hem, schoon den verachtelijksten dood verdiend hebbende, aan eenen anderen Meester verkocht had, tevens bevel gevende om hem dadelijk te vervoeren. Men zette hem nu op eenen wagen, die zeer snel voortreed, en reisde drie dagen lang, zonder dat Pfuhl wist, werwaarts men hem brengen zoude, en zonder dat hij op zijne vragen aan zijne geleiders eenig ander antwoord ontving, dat hij maar gerust moest zijn, en niet het geringste kwaad te vrezen had. Eindelijk kwam men des avonds van den derden dag in eene groote plaats, alwaar de wagen voor een huis stilhield: Pfuhl stapte er uit, en de eerste persoon, dien hij bij het fakkellicht ontdekte, was de dood, wiens leven hij bij *Choczim* gered had. « God dank!" — riep de brave Israëliet uit, — « dat ik in staat ben, u te vergelden, hetgene « gij aan mij gedaan hebt! Neem uwen intrek « in het huis van uwen knecht, omtrent wien « gij eens den pligt van barmhartigheid uitoe- « fende." Pfuhl wist niet, wat hij van dit geval denken moest. De eene vraag verdrong thans de andere; doch de dankbare Jood beloofde hem, dezelve alle den volgenden dag te zullen beantwoorden. Dan, wie schetst de verrukking van Pfuhl, toen de Jood des morgens met een meisje aan de hand in het vertrek trad, welke hij aanstonds voor Natalia herkende! Toen de eerste bedwelming der vreugde voorbij was, verhaalde de Israëliet, dat hij toevallig bij Abdul-Melek gekomen was, die hem een meisje, Natalia geheeten, ten verkoop had aangeboden. De tranen van deze zijne nieuwe slavin hadden hem bewogen, naar de oorzaak harer diepe droefheid te vragen, wanneer hij van haar vernam, dat een Russisch Officier, Pfuhl genaamd, nog in den kerker zuchtte. De naam van zijnen redder bij *Choczim* lag hem nog versch in geheugen, en hij had daarop aanstonds besloten, om wederkeerig nu ook hem te redden. — « Ik reisde" — dus vervolgde de « Jood — « oogenblikkelijk naar uwen tiran; « die u tot eenen ellendigen dood gedoemd « had, doch u aan mij afstond, onder voor- « waarde, dat ik u aan eenen zeer harden « Heer verkoopen zoude. Op deze wijze ge- « lukte het mij, u uit zijne handen te redden, « en ik dank God, dat ik daardoor in staat « ben, om de weldaad, die gij aan mij bewe- « zen hebt, te vergelden. Binnen weinige da- « gen vertrek ik naar het leger; dan neem ik « u en Natalia met mij, en breng u, langs « eenen omweg, onder den Goddelijken bij- « stand, gelukkig in den schoot uwer landge- « nooten terug." — Weenende en diep getroffen omhelsden beide den braven Jood, die hen naar *Bucharest* in *Wallachije* voerde, waar destijds Russische bezetting lag, en zij niet dan met veel weêrzin hunnen grootmoedigen redder verlieten. Toen deze vertrokken was, vond Pfuhl, tot zijne hoogste verbazing, eenen zak met duizend Dukaten, benevens eenen kostbaren ring voor Natalia, welke de dankbare Israëliet heimelijk in de kleederen van den Luitenant gestoken had. Het meisje vond haren vader nog in leven, en met diens toestemming, werd zij met den braven Pfuhl voor altoos door den band des huwelijks verbonden. Hun echt was gelukkig, en de herinnering der grootmoedige dankbaarheid van den braven Jood verschafte aan beide menigmalen de zaligste oogenblikken.

IETS OVER KOFFIJ-PLANTAGIEN OP *CUBA*.

De gewone Koffij-Plantagien op Cuba strekken zich tot op 200 morgen, of 6 a 7 Cabalerias uit, waarvan ieder 30 morgen bedraagt. Wanneer men in de bosschen nieuwe plantagien aanleggen wil, dan hakt men de boomen om, doch laat de stammen liggen, en zaait de Koffijplant daartusschen, daar die door het verrotten der stammen eene voordeelige vettigheid bekomt. Op nieuwe plantagien groeit de Koffij zoo rijkelijk en is dezelve zoo voortreffelijk dat men dezelve gaarne aanlegt, alhoewel de prijzen thans zoo laag zijn, dat eene oude plantagie naauwelijks eenig gewin opbrengt, hetwelk aanleiding geeft tot het beplanten van nieuwe. Eene Koffij-Plantagie heeft gewoonlijk 120, a 140,000 boomen, behalve het weiland voor het vee, den tuin voor de negers, stallingen en eene plek boschgrond van waar de jonge boomen hunne schaduw bekomen, en hetwelk daarenboven een overschoon gezigt oplevert. De boom brengt 20 jaren vrucht voort, en daar de nieuwe boomen, ter aanvulling der oude, eerst in het derde jaar vruchten dragen, is circa een tiende zonder opbrengst. Van November tot Maart wordt de vrucht geplukt en op een oven of schuinsche dorschvloer van fijne kalk en tras gedroogd, daarna op hoopen bij elkander verzameld en in den molen, door middel van een steen van vijf voet diameter geschild. Vervolgens worden de boonen in den verschietmolen van de schillen gezuiverd, op groote tafels door slavinnen uitgezocht en in 2 a 3 soorten verdeeld. De slechte en gebroken zijn de Triagesoorten, die ongeveer voor den halven prijs der beste verkocht worden.

ADVERTENTIEN.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.